

fuld Dygtighed at foretage den Undersøgelse, der maa foretages for at forviise sig om, at de Medicamenter, der findes i Apotheket, ere som de bør være. For at det skulde ske, vilde det vistnok være nødvendigt, at der var en fast Visitator, til hvilken de lokale kunde slutte sig. Jeg har tænkt mig det saaledes, og det Spørgsmaal har, som sagt, været overværet under Forhandlingen angaaende Gifte. Jeg har derfor villet tillade mig at nævne det i den Forbindelse, som det unegtelig har med det ærede Medlems Forespørgsel, og dermed henstille Sagen til den høitærede Ministers Overveielse.

Oyeblik: Dersom jeg havde sidet derovre, kunde der have været en overordentlig stor Fristelse for mig til at tage til Gjenmæle mod en Udtalelse af min ærede Sidemand (Fischer), for at forsvare mine Kolleger med Hensyn til, at de ved den omtalte Velighed ikke komme før til Middagen. Jeg vil dog blot give den faktiske Oplysning, at det følger af Sagens Natur, at Politimesteren ikke som Sagkyndig har Noget med Apothekernes Visitation at gjøre. Hvorfor Politimesteren overhovedet skal møde — han møder ialtsald, inden Forretningen er ganske færdig, for han skal underskrive nogle Protokoller, Giftprotokoller m. m. — er, saavidt jeg har kunnet opdage, for det Tilfældes Skyld, at Apothekeren skulde være vrangvillig til at lukke Skufferne og Wæsterner op, og Politiet skal da være tilstede for at tvinge ham dertil. Det er den Virksomhed, Politimesteren har, og naar jeg nogenlunde stoler paa, at Apothekeren ikke vil gjøre sig ud tilbens, erkjender jeg for mit Vedkommende, at jeg ikke kommer syndelig før end til Middagen.

Justitsministeren (Melleman): Jeg ønsker dog, skjøndt det jo ikke foreligger til Diskussion, og det heller ikke er min Mening at komme dybt ind derpaa, at gjøre opmærksom paa, at jeg ikke ganske saaledes kan betragte Niemedet med Lovforslag som værende dette at give Rigsdagen Noget at snakke om, ligesom jeg overhovedet ikke tror, at Rigsdagen er tjent med at blive opfattet som en Slags Diskussionsklub, hvor man taler i det Uendelige, men hvor der dog aldrig kommer Noget ud af det, man taler om, eller dog meget sjelden kommer Noget ud deraf. Jeg gaar ud fra, at ethvert Lovforslag, der forelægges Rigsdagen, maa forelægges i den Hensigt, at der skulde komme en Lov ud af det, og naar der slet ikke er noget fornuftigt Haab om, at det skulde ske, og der heller ikke i Lovgivningen eller andetsteds er nogen Nødvendighed for at bringe Lovforslaget frem — det kan jo undertiden være

Tilfældet, at der er en Nødvendighed for at gjøre det ganske uden Hensyn til, om der kan ventes at komme Noget ud af det eller ikke — er Regeringen ikke alene berettiget til at lade være med at komme med Forslag, men saa skulde jeg næsten tro, at det maatte siges at være rigtigt, at den ikke gjør det. Jeg gjør kun disse Bemærkninger, fordi det jo ikke maa glemmes, at, naar man stadigt og fra saamange Sider og vistnok med god Høje klager over Rigsdagsamlingernes Varighed, turde det vistnok dog ogsaa være, at denne hele Betragtning maade maatte kunne føre til, at det turde findes rigtigt at indskrænke Antallet af de Lovforslag, der komme frem for Rigsdagen. Denne almindelige Bemærkning vil jeg blot forudsætte, idet jeg forøvrigt gjentager, at jeg ikke vil give den Anvendelse paa det Lovforslag, her er Tale om, dels fordi det ifølge sin Natur nok vil blive et vigtigt og vanskeligt, men ikke noget omfattende Lovforslag i Henseende til Størrelse, og dels ogsaa, fordi jeg rigtignok vil sige, at, ihvorvel der kun er kommet ringe Udbytte af de Lovforslag i Retning af Medicinalvæsen, jeg sidst har forelagt, hengiver jeg mig dog til det Haab, at der er Mulighed for, at der kunde komme Noget ud af det. Havde jeg ikke det Haab, vilde jeg ganske vist tage stærkt i Betænkning at fremkomme dermed. Jeg finder mig foranlediget til at gjentage, navnlig i Anledning af en Ytring af det ærede kongevalgte Medlem i min Nærhed (Fischer), at det, som jeg har stillet i Udsigt at ville fremkomme med til Efteraaret, kun er et Lovforslag om Sundhedskollegiets Overbestyrelse og ikke noget Lovforslag om Medicinalvæsenets Ordning i det Hele. Det vil saaledes neppe komme til at omfatte den Materie, som det ærede Medlem henpegede paa, nemlig Visitationen af Apothekerne. Den øvrige Medicinallovgivning — altfaa afsat fra den øverste Bestyrelses Ordning — er jo et overordentlig vidtløftigt og udstrakt Gebet, og en saadan enkelt Branche som f. Ex. Apothekervæsenet vil jo sikkert være en Sag, der haabe i sig selv kræver megen Overveielse og Flid, og være meget vidtløftig, og tillige en Sag, som der vil vise sig at være de forstjelligste Meninger om, naar den kommer frem, saavel her i Rigsdagen som sikkert ogsaa hos Publikum i det Hele. Dette Apothekervæsen er jo kun en enkelt lille Bestanddel af den store Medicinallovgivning, og derfor tror jeg ikke, at jeg i det Lovforslag, der vil komme frem til Efteraaret, vil kunne komme ind paa det specielle Spørgsmaal, som fremhævedes. — Endnu kun en Bemærkning, navnlig for at afværge en Misforstaaelse, som maa ske ellers kunde affødes ved mine Ord, skjøndt den, naar man ser dem nærmere efter, som de ville komme til at staa i Rigsdagstidenden, neppe vil være berettiget. Jeg sagde ikke, at Alle eller endog kun Jørerne for den